

S úctou k přírodě

Byly letní prázdniny. Horko jako nikdy předtím. A já, jako devítiletá holčička, jsem trávila prázdniny u své babičky a dědečka. Měla jsem to opravdu moc ráda a užívala jsem si s nimi každý den.

Můj dědeček a babička bydleli v malé vesnici nedaleko Bohumína. Měli krásný, útulný dům s šikmou střechou, živým plotem a velkou zahradou. Nedaleko jejich domu se nacházel malý lesík a u toho lesíku stála ohrada s koňmi. Občas jsme za koňmi chodili a vždy jsme jim přinesli něco dobrého na zub. Někdy mrkev a někdy rohlík nebo chleba. Můj děda – bývalý myslivec – miloval zvířata. A tu lásku k zvířatům a přírodě jsem zřejmě zdědila po něm. Každého živého tvora jsem si opravdu moc vážila. Nejradši jsem měla dědova vyprávění o zvířatech. Díky němu jsem se naučila rozeznat zvířata české krajiny a vážit si naší přírody.

Jednoho dne jsem pomáhala babičce v kuchyni, když připravovala oběd. Krásně to tam vonělo. Babička byla skvělá kuchařka. Během vaření mě babička poprosila, abych zašla do skleníku v zadní zahradě pro petrželku a pažitku. Dělávala jsem to často, takže jsem věděla co dělat. Tak jsem se vydala do zahrady.

V zadní zahradě byla, kromě skleníku, jedna velká jabloň, kůlna a keřiky s borůvkami, angreštem a rybízem. Keřiky s borůvkami byly zakryté zeleno-modrou sítkou, aby jejich plody nezobali drobní ptáci jako jsou například drozdi nebo kosi.

Otevřela jsem dveře od skleníku a chystala jsem se vstoupit dovnitř. Když v tom jsem za skleníkem uslyšela podivný zvuk. Nedokázala jsem ho přesně identifikovat. Svým způsobem mě děsil. Znělo to podobně, jako když se koruny stromů chvějí v silném větru nebo jako když prudký déšť naráží do oken. Zvuk však nebyl až tak hlasitý. Naopak byl docela tichý. Chvíli jsem jen tak stála a poslouchala ten zvláštní zvuk. V tu chvíli jsem úplně zapomněla na svůj úkol. Jen jsem se snažila soustředit a poslouchat. Váhala jsem. Nevěděla jsem, jestli se mám jít za tím zvukem podívat nebo prostě a jednoduše utéct pryč. Nakonec jsem sebrala odvalu a pomalým krokem jsem se šla podívat co vydává tak strašidelný zvuk.

Procházela jsem kolem keřiků. Byla jsem neustále ve střehu. Čím víc jsem se vzdalovala od skleníku, tím hlasitější ten zvuk byl. Míjela jsem jeden keřík za druhým. Pomalu ale jistě jsem došla k poslednímu keříku s borůvkami. A v tu chvíli jsem zjistila, kdo vydává ten zvuk. Ptáček. Kos. Byl chudák chycený v síti, která pokrývala borůvky. Přistoupila jsem blíž, abych na něj pořádně viděla. Síť měl omotanou kolem své nohy. Visel

hlavou dolů. Zběsile mával křídly. Snažil se vyprostit ze sítě, ale zatím bezúspěšně. Bojoval jako o život. A vlastně právem. Bylo šílené horko. Určitě trpěl. Jak asi dlouho byl na tom přímém slunci? Dokáže se vyprostit sám? Co mám dělat? Jak mu mám pomoci? Tyto otázky mi poletovaly hlavou. Ten černý ptáček musel být vyčerpaný. Bylo mi ho opravdu moc líto. Šlo vidět, že mu docházely síly. Určitě byl dehydratovaný. Chtěla jsem ho vyprostit sama, ale byl dost agresivní. Mohl mě poklovat. Tak jsem se rozhodla říct o pomoc dědečkovi.

Běžela jsem přes celou zahradu až do domu. Děda zrovna četl noviny na pohovce v obývacím pokoji. „Dědo! Dědo! Dědo!“ začala jsem na něho volat. Podíval se na mě a zeptal se: „Copak se děje holčičko?“ Celá zadýchaná jsem přistoupila k němu blíž: „Dědo v zadní zahradě je kos chycený v síti! Musíme mu pomoci a rychle!“ Dědeček se na mě podíval ustaraným pohledem a potom řekl: „Kos...chycený v síti?! Kde?! Pojď mi rychle ukázat, kde přesně je.“

Chytla jsem dědu za nohavici od kalhot a táhla jsem ho směrem do zadní zahrady. Když jsme se přiblížili ke skleníku, pořád šlo slyšet ptáčkově zběsilé mávání křídly. Zavedla jsem dědu přímo ke keříku, kde kos visel. Děda se na něho zamyšleně podíval. Zeptala jsem se ho, co budeme dělat. Řekl mi, ať chvíli počkám a odešel. Čekala jsem. Po chvíli jsem uslyšela cinkot klíčů a poté vrzavý zvuk. Byly to dveře od kůlny. „Děda musel jít pro něco do kůlny,“ řekla jsem si potichu pro sebe. Když se dědeček vrátil, měl s sebou zahradní rukavice a malý pracovní nožik. Prošel kolem mě a klekl si k ptáčkově. V ten okamžik kos přestal mávat křídly. Jen upřeně sledoval dědu. Děda si nasadil rukavice a popadl nožik. Opatrným a jemným úchopem chytil ptáčkově nožičku a těsně nad ní přeřízl síť. Kos dopadl lehce do trávy a odskákal pod keřík do stínu. Z úkrytu se na nás zmateně koukal. My jsme ho taky nějakou dobu sledovali. „Měli bychom jít na oběd. Co říkáš? Babička na nás určitě čeká,“ řekl děda s úsměvem. Já jsem jen souhlasně přikývla. Vzpomněla jsem si na úkol od babičky. Natrhala jsem petrželku a pažitku a utíkala jsem za babičkou.

Oběd byl jako vždycky skvělý! Vyprávěli jsme babičce, co se stalo tomu kosovi. Pořád jsem musela myslet na toho malého chudáčka. Po obědě jsem se šla podívat, jestli tam ještě pořád sedí. A seděl. Byl schovaný pořád na tom stejném místě ve stínu pod keříkem. Rozhodla jsem se, že mu donesu vodu a trochu ptačího zobu. Děda měl ptačí zob schovaný ve spíži. Každý den ho sypal ptáčkům do ptačí budky, která byla pověšená v zahradě. Vzala jsem celý pytlík se zobem, ještě jsem napustila trochu čerstvé vody do malé misky a vyrazila jsem za ptáčkem.

Dorazila jsem ke skleníku. Usoudila jsem, že bych měla zpomalit krok, abych ho zbytečně nevyděsila. Pomalu jsem přistoupila k němu blíž. Neměla jsem pocit, že by se mě bál. Spíš naopak. Měla jsem pocit, že mě rád vidí. Byl to ale spíš opravdu jenom pocit. Nasypala jsem před něj trochu zobu a vedle položila misku s vodou. Kos zpozorněl. Podíval se na mě a potom se malými skoky opatrně přibližoval k jídlu. Nehybně jsem ho pozorovala. Měla jsem z toho dobrý pocit. „Jen si dej,“ promluvila jsem k němu. Ptáček se spokojeně pustil do jídla. Nějaký čas jsem ho sledovala.

Odešla jsem za dědou. Děda zrovna zaléval záhony se zeleninou. Sledovala jsem ho při práci a při tom jsme si povídali. Děda mi vysvětloval, jak se o záhony správně starat. Bylo to moc zajímavé. Když děda skončil s prací na zahradě, přišla za námi i babička. Tak jsme si šli sednout na terasu. Začali jsme hrát rostlinný a zvířecí kvíz. Hráli jsme to tak, že každý řekl nějakou otázku, která se týká přírody a ostatní hádali. Děda dával hrozně jednoduché otázky. Všechny jsme je hned s babičkou uhádli. Během hry jsem sem tam odběhla za kosem. Vždy jsem zkontrolovala, jestli tam pořád je.

„Tak co? Ještě tam sedí?“ zeptala se mě babička. „Ano, pořád tam ještě je,“ odpověděla jsem s povzdechem. „Možná bych měl sundat z těch borůvek ty sítě,“ řekl děda najednou a pak dál pokračoval v myšlence: „Je pravda, že na ně budou ptáci více chodit, ale přece jenom je to pro ptáky nebezpečné.“ Ten nápad se mi líbil. Tak jsme o tom všichni tři vedli dlouhý rozhovor, a nakonec dědův nápad zvítězil.

Šla jsem se zase podívat za ptáčkem. Prošla jsem kolem skleníku, ale pak jsem se zastavila. Kos vylezl ze svého úkrytu. Díval se přímo na mě. Chvíli jsme na sebe zírali a pak ptáček pokývl hlavou. Díky. Vypadalo to, jako by mi poděkoval. Pak se otočil ke mně zády, odrazil se od země a vzletl nahoru k nebi. Dívala jsem se za ním. V ten moment jsem se cítila neuvěřitelně šťastně. Došlo mi, co to znamená. Svoboda. V tu chvíli jsem pochopila smysl dnešního dne. Toho, co se stalo. Jak jsme spolu s dědou zachránili život nevinnému tvorovi, který by bez naší pomoci nejspíš zahynul. Ale jak se vlastně dostal do smrtelného nebezpečí? Byli jsme to my, kteří tam dali síťku. Takže jsme za to mohli? Je to naše vina? Tyto myšlenky mě trochu rozesmutnily. Asi jsme za to opravdu mohli my, lidé. „Ale to už si každý člověk musí podle svého svědomí zodpovědět sám,“ pronesla jsem nahlas. A tak jsem sledovala jeho radostný let. Konečně byl volný! Ve výšce nade mnou kroužil. Lítal sem a tam. Sedla jsem si do trávy. Hodně dlouhou dobu jsem ho zamyšleně sledovala. Potom jsem se hbitě postavila. „Leť, ptáku leť!“ zakřičela jsem jeho směrem, a ještě jsem potichu pro sebe dodala: „Teď už jsi volný!“

Marie Kolářová, L2. kategorie